

Velkonočný štvrtok

Rozjímanie na Velkonočný štvrtok. Navrhované témy: „pokoj“ je prvé slovo Zmŕtvychvstalého; Ježiš obnovuje nádej v našom živote; poslaním je šíriť pokoj medzi všetkými ľuďmi.

24.04.2025

V OBDOBÍ Velkonočnej oktávy nám liturgia Cirkvi pripomína hlavné zjavenia Zmŕtvychvstalého Pána. Všetky majú spoločného menovateľa: učeníci hneď nespoznávajú Ježiša v osobe, ktorá sa im sprítomňuje a

hovorí k nim. Ich srdcia ešte neboli pripravené na túto skúsenosť. Ich prekvapenie z jeho objavenia je také veľké, že niektorí z nich sú ohromení a zmätení.

Tak sa to deje pri zjavení apoštolom zhromaždeným vo večeradle, o ktorom rozpráva svätý Lukáš (Lk 24, 36-49). Dvaja učeníci z Emauz sa vrátili, aby vyrozprávali, čo sa stalo na ceste. Keď prídu, nájdu ostatných, ako diskutujú o tom, čo videl Peter, a tiež o správe o prázdnom hrobe. Kým „o tom hovorili, Ježiš sa postavil doprostred a povedal im: *Pokoj vám*“ (Lk 24, 36). Je dôležité si všimnúť, že prvé slovo, ktoré Pán vysloví po víťazstve nad smrťou, je „pokoj“, pretože pokoj „je prvým darom Zmŕtvychvstalého“^[1].

Bezpochyby to bolo to, čo apoštoli potrebovali počuť po strachu, ktorý sa v nich nahromadil v tých dňoch zrady a osamelosti.

Prorok Izaiáš ohlasoval Mesiáša ako „Knieža pokoja“ (Iz 9, 6). Kristovo kráľovstvo je podľa slov svätého Pavla kráľovstvom „pokoja a radosti“ (Rim 14, 17). Obaja z Božieho vnuknutia poukázali na Ježišovo srdce, ktoré je zdrojom pravého pokoja. To je to, čo Majster povedal svojim apoštolom vo večeradle niekoľko hodín pred svojím umučením: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam“ (Jn 14, 27). V každej Eucharistii znovu počujeme z úst Krista kňaza prianie, aby pokoj bol s nami, jeho učeníkmi. „Ježiš chce pre nás, uprostred našich každodenných okolností, skutočný pokoj, vyrovnanosť a odpočinok. A ukazuje nám cestu: čoraz viac sa stotožňovať s ním, s pokorou a miernosťou jeho srdca“^[2].

APOŠTOLOM sa zakalili oči strachom, nepoznali Ježiša a mysleli si, že je to duch. Pán im potom vysvetlil, že jeho telo je skutočné: „Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! (...) Ako to povedal, ukázal im ruky a nohy“ (Lk 24, 39-40). Hoci boli ohromení, keď uvideli jeho najsvätejšie človečenstvo, nemohli celkom uveriť, možno pre svoje prekvapenie z takej veľkej radosti. Preto dodal: „Máte tu niečo na jedenie? Oni mu podali kúsok pečenej ryby. I vzal si a jedol pred nimi“ (Lk 24, 41-43). Živý Ježiš nám naďalej ukazuje svoje rany a hovorí: „To som ja“. Keď Kristova prítomnosť v našom živote slabne, môžeme vierou objaviť, že neodišiel ďaleko; ľudské zlyhania, protivenstvá a dokonca aj slabosti, videné vo svetle, ktoré prúdi z nádherných rán Zmŕtvychvstalého, už nepredstavujú drámu, ktorú nemožno vyriešiť, už z nás ľahko nevytrhnú radosť.

Svätý Tomáš Morus napísal svojej dcére z londýnskeho Toweru: „Moja najdrahšia dcéra, nech sa tvoja duša nikdy neznepokojuje ničím, čo sa mi môže stať na tomto svete. Nemôže sa stať nič iné, len to, čo chce Boh. A ja som si celkom istý, že nech je to čokoľvek, nech sa to zdá akokoľvek zlé, bude to naozaj to najlepšie“^[3].
Nádej na zmŕtvychvstalého Ježiša „vlieva do srdca istotu, že Boh všetko vedie k dobrému, pretože aj z hrobu vynáša život. Hrob je miesto, odkiaľ tí, čo doň vchádzajú, nevychádzajú. Ale Ježiš vyšiel pre nás, vstal pre nás, aby priniesol život tam, kde bola smrť, aby začal nové dejiny, ktoré boli uzavreté, zakryté kameňom. On, ktorý odstránil skalú od vchodu do hrobu, môže odstrániť kamene, ktoré zapečatujú srdce“^[4].

NAŠIM APOŠTOLSKÝM POSLANÍM je prinášať Kristov pokoj ľuďom okolo nás. Keď bolo sedemdesiatdva učeníkov poslaných do galilejských dedín, posolstvo, ktoré mali priniesť do každej rodiny, znelo: „Pokoj tomuto domu“ (Lk 10, 5-6). V nedeľu večer ich Ježiš posielal, aby „hlásali pokánie na odpustenie hriechov v jeho mene všetkým národom, počnúc Jeruzalemom“ (Lk 24, 47-48). Boh chce, aby sa tento pokoj, ktorý nám dáva, šíril po celej zemi. Poveril nás, aby sme ho šíрили „v jeho mene“. V tomto zmysle istý Cirkevný otec povedal: „Mali by sme sa hanbiť, keď sa nezdravíme pozdravom pokoja. Pokoj nám Pán zanechal, keď odchádzal zo sveta. Pokoj je meno a slasť, o ktorej vieme, že pochádza od Boha“^[5]. Pokoj bude od tohto Ježišovho príkazu znakom identity kresťana.

„Usilujme sa o to, čo slúži pre pokoj a na vzájomné budovanie“ (Rim 14,

19), povzbudzuje Rimanov svätý Pavol. V úlohe evanjelizácie kresťan napodobňuje cestu Zmŕtvychvstalého, ktorý ukazuje svoje rany nie preto, aby učeníkom vyčítal ich opustenosť, ale aby im ukázal zdroj pokoja, aby im vrátil to, čo stratili. „Prosme Pána, aby nám vo svojej modlitbe dal srdce podobné jeho Srdcu. To prinesie pokoj našej duši a ľuďom, ktorí sú nám blízki“. Svätý Josemaría opakoval ako strelnú modlitbu: *Cor Iesu sacratissimum et misericors, dona nobis pacem*, „Najsvätejšie a milosrdné Srdce Ježišovo, daruj nám pokoj“. V našej túžbe byť šíriteľmi Božieho pokoja nájdeme osobitný príklad a mocný príhovor v Márii, Kráľovnej pokoja.

[1] Svätý Pavol VI, *Príhovor*, 9-IV-1975.

[2] Fernando Ocáriz, *Posolstvo*, 19-VI-2020.

[3] Svätý Tomáš Morus, *Un hombre solo: cartas desde la Torre*, č. 7.

[4] František, *Homília*, 11-IV-2020.

[5] Svätý Gregor Nazianzenský, *Catena Aurea*, zv. VI, s. 545.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/
velkonocny-stvrtok/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/velkonocny-stvrtok/) (10.08.2025)